

безкрайната тъга, що тежи на свѣта, презъ време на война. Всѣки тѣжи по своето. Защото то му е най-близо до сърдце.

Нараненитѣ баши се разбираха мълчаливо и за словата нѣмаше мѣсто.

Тѣжна е нощта по бранни полета, че на всжде смъртта е надникнала съ злокобни очи. ала още потежка тя е томува, който е близъкъ изгубилъ и не знае, где му сж коститѣ.

Двамата другари тѣжеха, че не знаяха, гдѣ сж коститѣ на тѣхнитѣ синове.

Огънътъ въ мангала загасна; смѣни се и последния нощенъ стражъ на бранния бивакъ; ала сънь имъ клепки на очи не обарѣше. Тѣ мълчаха, пушеха и тѣгуваха тѣй, както само бащата по момчана рожба тѣгува.

Тѣ знаяха, че война безъ жертви не може; но знанието е по-слабо отъ бащиното чувство; и не можаха него да надвиятъ.

И чакъ кога утринна трѣба възвести заря, тѣ станаха. Пѣть на Поряза предстои.

Предъ палатката бѣ пристигналъ обозъ.

Когато Петъръ Габара се вгледа въ обоза, съзрѣ едрата снага на Пантелея.

— Ела да видимъ единъ нашъ човѣкъ продума Габара.

Пантелей се просълзи. Той знаеше за тѣхнитѣ синове.

— Разбрахъ . . . Не е на добро! — повтори Габара, думитѣ чути въ Сребърна.

Тримата само се гледаха.

Устата бѣха сключени.

II.

Пробудилъ се, следъ дълъгъ сънь, Стойко Габара не знаеше кжде е. Той бѣше самъ въ малка стаичка.